

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie – Izba Karna
na posiedzeniu w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SN Wiesław Koziół

w sprawie **M. G.**

oskarżonego z art. 157 § 2 k.k.

po rozpoznaniu zażalenia obrońcy oskarżonego

na zarządzenie upoważnionego Sędziego Sądu Okręgowego

z dnia 3 sierpnia 2012 r.,

w przedmiocie odmowy przyjęcia kasacji obrońcy oskarżonego

wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 9 lutego 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego

z dnia 18 października 2011 r.,

p o s t a n o w i ł:

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie zauważyć należy, że adw. L. M. – obrońca oskarżonego M. G., nie kwestionuje ustalenia zawartego w zaskarżonym zarządzeniu, że **sporządzona przez niego kasacja okazała się w realiach przedmiotowej sprawy niedopuszczalna z mocy ustawy**. Wniesiono ją od wyroku Sądu Okręgowego utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego którym z kolei warunkowo umorzono postępowanie karne wobec M. G. Obrońca oskarżonego w kasacji podniósł zarzuty obrazy przepisów: prawa procesowego – art. 193 § 1 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. oraz prawa materialnego art. 25 § 1 k.k. W zażaleniu obrońca zarzuca

cyt. „obrazę art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art.429 § 1 k.p.k. w zw. z arg. *a simile* z art. 527 § 1 k.p.k.” i wnosi o zmianę zaskarżonego zarządzenia, cyt. „polegającą na jego uzupełnieniu o postanowienie o zwrocie opłaty sądowej od kasacji”. Odnosząc się do tego zarzutu należy podkreślić, że skoro w przedmiotowej sprawie prawomocnie warunkowo umorzono postępowanie karne to kasację na korzyść oskarżonego M. G. można było wnieść jedynie z powodu uchybień wskazanych art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 w zw. z § 2 k.p.k.). Ograniczenie to obowiązuje już od 1 września 2000 r. i powinno być znane podmiotowi fachowemu, jakim jest adwokat. Tymczasem kasacja sporządzona przez adw. L. M. powyższego wymogu nie spełnia. Powołuje się ona jedynie na takie uchybienia, które w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k. są tzw. innym rażącym naruszeniem prawa, tzn. innym niż obraza art. 439 k.p.k. Jest to tym samym kasacja niedopuszczalna, jako że inne zarzuty niż uchybienia z art. 439 k.p.k. nie mogą być podstawą kasacji w rozpatrywanej sytuacji.

W realiach przedstawionej sprawy mamy zatem do czynienia, z innym układem faktycznym, niż w powołanym przez skarżącego postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 1996 r., V KKN 103/96, gdzie kasację złożono od niezaskarżalnego, w trybie kasacji wniesionej przez stronę, wyroku sądu rejonowego w sprawach o wykroczenia, po uprzednim mylnym poinformowaniu skarżącego przez Ministerstwo Sprawiedliwości o możliwości wniesienia przez stronę kasacji od tegoż wyroku.

Z kolei z przepisu art. 527 § 4 k.p.k. jasno wynika w jakich sytuacjach opłata ulega zwrotowi stronie, która ją uiściła. Rozwiązanie zawarte w tym przepisie, co oczywiste, nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie, gdyż ani kasacja nie została uwzględniona, chociażby w części, ani też nie została cofnięta przez stronę.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak na wstępie.